ja loomad ilma jööma joomata, külap siis aru käes, kui suur maailm on. Neljas küsimine aga — — —" Siin hakkas wäike Klaus hapu näuga oma kukkalt sügama.

Härra: „Noh, kas seletus puudub?"

Wäike Klaus: „Ei, ei, aga, aga — — —"

Härra: „Noh, ruttu siis, edasi!"

Wäike Klaus: „Noh, kui härra käsib, olgu peale. Neljas küsimine oli: Kui kalliks ma härrat arwan? Wastus: Kakskümmend ja üheksa hõbetükki."

Härra: „Mitte enam? See on natuke wähä!"

Wäike Klaus: „Lubage, ma seletan. Meie Issand ja Õnnistegija on kolmekümne hõbetükki eest äraantud; siis pean teid, armuline härra, muidugi natuke alwemaks arwama."

Härra naeratas ja laskis wäike Klausi rahuga minna, kes sell' kombel oma kaimu naljakal kombel hädast oli peastnud.

Kõigesuuremad karjad.

Kõigesuuremad karjad peetakse küll Põhja-Ameerika maal. Seal on ühel kuni 225,000 (see on ligi weerand million) tükki weiseid, kelle

söötmiseks karjasmaad on, mis ühtekokku pikuti 260 wersta ja laiuti 130 wersta mõedawad, teeb 33,800 ruutwersta, see on peaaegu kaks korda nii suur, kui terwe Eesti kubermang. Nende karjade hoidmiseks on 400 karjast 3000 hobusega ammetis. Iga aasta saab 60,000 wasikale märgid peale põletud. — See lähäb korda. Meil on juba sest küll, kui kuuleme, kuidas Lõuna-Wenemaal 10,000 tükki suurused hooste karjad on, kelle wahtimiseks ja söötmiseks kaa suure mõeduline karjaste hulk ja karjasmaad tarwis on, ja siiski kaub selle hirmsa suure hulga wastu, mis Ameerikamaal leitakse.

Niisamma nagu Ameerikamaal weikseid ja sigu kaswatakse ja hoitakse, niisamma on jälle Lõuna-Austraaliamaal lammastega lugu, kelle karjad niisammuti tuhandete järäl loetakse.

Mõni nalja natukene.

Madis: „Kas sa tõeste oled oma kõigeparema sõbra Jüriga wihameheks saanud? Kui ma seda kuulda sain, ei tahtnud ma seda uskudagi."

Jaan: „Ega ma südamest wiha ei kanna, ma teen aga muidu nõnda. Waata, Jüril sündis kolme päewa eest pojuke, ja ei ma kardan,